

Francesc Ruestes: culminar un procés de creació d'imatges

El barceloní Francesc Ruestes ha saltat a l'actualitat per dos motius: primer, per haver guanyat el premi del concurs de pintura convocat per la Fundació Antoni Vilacasa de Torroella de Montgrí l'estiu darrer, premi que comportava fer una exposició, que es pot veure fins al 8 de juny i que ha servit per inaugurar el nou espai de la Fundació Vila Casas al carrer d'Ausiàs Marc de Barcelona. Un espai que va ser la indústria de teixits i puntes Volart, nom que s'ha mantingut amb un tret de separació entre ambdues síl·labes, Vol/Art.

Després de tota una vida dedicada a la indústria farmacèutica, Antoni Vila Casas ha esdevingut, ara, un dels grans mecenes del país amb tres fundacions a l'Empordà (el Palau Solterra, a Torroella de Montgrí, un dels primers museus de pintura catalana; el millor museu d'escultura catalana compartit en dues cases a la plaça de l'Església de Pals; més la perspectiva imminent d'un centre a Palafrugell, dedicat a la fotografia. Sota la direcció artística de Glòria Bosch —una de les persones del sector més intel·ligent, imaginativa i coneixedora de l'art contemporani— a Vol/Art es programaran exposicions temporals, la primera de les quals ha estat la de Francesc Ruestes (Barcelona, 1959). Una mostra on l'autor sembla culminar un procés de creació d'imatges que ha desenvolupat durant deu anys. Així, aquell dibuixant extraordinari que fa una dècada ens meravellava, ara ja no es basa en la realitat que l'envolta, perquè ha aconseguit quelcom més difícil, comunicar allò que pensa, sent o imagina.

FASCINAT PEL MÓN SOBRENATURAL. La Sala Parés va atorgar el 1981 el premi a la pintura jove a aquest dibuixant extraordinari que es decantava per l'enigma i el misteri, com el Dalí que ell havia conegut quan tenia quinze anys i que anava a veure a Portlligat. En les primeres composicions, Ruestes semblava fascinat pel món sobrenatural. Després va conèixer i admirar Joan Ponç i aquest li va proposar que participés a l'exposició *Tretze artistes* junt amb les seves *Capses secretes*. Llavors, Ruestes, per marcar un contrapunt amb el petit format de les capses de Joan Ponç, va fer la seva pintura més ambiciosa, de dos per dos metres, que va titular *El fenix de les confidències*. Però Ruestes va acabar al costat de Joan Brossa, i la seva obra es mouria sempre més en l'àmbit del poeta. És una venturosa casualitat que aquesta exposició seva a Vol/Art s'inauguri conjuntament amb la Biblioteca Brossa situada al pis superior.

A final del 1991, quan Ruestes em demanava una presentació per a la seva primera gran exposició individual, va dir: "Sento autèntica passió per l'alquímia, i en la meua obra crec que també plantejo una recerca que cal situar a mig camí entre la realitat coneguda i l'ignot". Ho recordo perquè des d'aleshores ençà, crec que justament en aquesta recerca radica la singularitat de la seva obra. Si fins ara complia el cicle creatiu de les *Escultures intel·ligents* que reflectien sentiments de noblesa i equilibri, ara, creient que la pressió actual sobre la fragilitat de la

L'obra del barceloní Francesc Ruestes, a Torroella de Montgrí.

ment humana, ha acabat produint una sensació de fracàs i depressió en l'individu, enceta un nou cicle: *Escultures malaltes*, amb obres com *La teua sang porta verí blanc* o *La angustia de la sinrazón*.

L'ESCULTURA DE TORROELLA DE MONTGRÍ. Ruestes és actualitat per haver rebut l'encàrrec d'aixecar una escultura a la popular plaça del Peix, a Torroella de Montgrí. Aquesta plaça reclosa i bonica, petita i tancada pels quatre costats per fileres de cases, té al bell mig un arbre envoltat d'un banc circular de pedra, un admirable conjunt que s'havia de tirar a terra per situar en el seu lloc una escultura. Però Francesc Ruestes és un home amb sentit comú, que s'estima el país i que considera que carregar-se un conjunt tan popular és un atemptat injustificable contra l'ètica i l'estètica al mateix temps. Per aquesta raó, en comptes d'aixecar una escultura, va projectar una mena de catifa que posés de relleu la bellesa del conjunt que formaven l'arbre i el banc. Va realitzar doncs una catifa amb grans lloses de pedra en les quals va incrustar un sinuós grafisme de bronze i una lluna minvant de vidre que s'il·lumina de nit. A Ruestes li agrada reflexionar en silenci i s'estima la poesia, però és el tracte savi i refinat del material la seva característica més rellevant. El ferro, la fusta o l'esmalt esdevenen peces precioses que provoquen temptació al tacte. La feina ben feta, l'acabat virtuós no és propi només de l'artesanía, ja que en la seva obra, la investigació i la creació no hi manquen, coses que el defineixen com un artista d'avui que, entre contradiccions i la inevitable complexitat, cerca noves vies de percepció i sensibilitat.